

COLȚI-LUNGI

Uniunea triburilor

Alex Cuc

COLȚI-LUNGI
Uniunea triburilor

Redactare: Ioana Bogdan, Ioana Văcărescu
Corectură: Adriana Călinescu
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Design copertă: Andra Penescu

COLȚI-LUNGI. UNIUNEA TRIBURILOR

Alex Cuc

Copyright © 2016 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CUC, ALEX

Colți-Lungi – Uniunea triburilor / Alex Cuc. –

București: ALLFA, 2016

ISBN 978-606-783-036-1

821.135.1-31

Grupul Editorial **ALL**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **ALLFA** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all
allcafe.ro

*Pentru discuții lungi și cești cu ceai,
pentru după-amiezile copilăriei,
pentru tine, frate.
Acum, Colți-Lungi al nostru va trăi veșnic.*

UNU

Fără-Gură alerga cât putea de repede, cu toată agilitatea trupului său suplu. Evita cu ușurință lianele care urcau și coborau, apoi, până la pământ, sărea sprinten peste rădăcinile încâlcite și se strecura ca o umbră printre trunchiurile copacilor. Știa că venise momentul. Că Burțile-de-Șopârlă erau aici și că războiul sosise odată cu ei.

Marea-Căpetenie prevăzuse toate acestea când le vorbise membrilor tribului despre păduri și despre spiritele care vor înceta să-i mai protejeze, despre Burțile-de-Șopârlă, ale căror fire aveau să-i împingă mereu de la spate, tot mai departe în junglă. Le spusese și despre cum aceștia apăruseră pentru prima oară, cu veacuri în urmă. Fețe palide de strigoi, cu inimi lacome...

Bărcile lor enorme înaintaseră în susul râului, căutând râvnitul metal galben. Purtau măști lucitoare și coifuri ascuțite. Mereu în căutarea metalului galben... Unii dintre membrii tribului erau de părere că îl

mâncau – cum altfel s-ar fi explicat o asemenea foame? Numai Marea-Căpetenie putea să priceapă o așa ciudățenie, Dha'ba'ta să-l binecuvânteze!

Vreme de zile, apoi de săptămâni întregi, Burțile-de-Șopârlă își continuaseră călătoria, până ce râul larg se împărțise în alte zeci de râuri mai mici și din nou în altele, ca milioanele de vene ale unei creaturi verzi și uriașe. Burțile-de-Șopârlă se speriaseră, începuseră să se îmbolnăvească, dar lăcomia continua să-i împingă prin junglele neștiute ale imensului continent nou, doar pentru a găsi noi ape, noi păduri și boli cu care nu se mai confruntaseră. Ar fi vrut să se oprească, dar era peste putință. Prea mult își doreau metalul galben! Pătrunseseră și mai adânc în junglă, până când, în sfârșit, după nenumărate zile, în mijlocul întinderii împădurite, ajunseseră la terenurile de vânătoare ale tribului Jagudo. Sosirea lor era anunțată de tobe ce răsunau din podișurile joase și din văi, chiar și dinspre dealurile îndepărtate care se ridicau la apus. Străinii înarmați nu erau bine-veniți pe malurile acestui râu.

Burțile-de-Șopârlă întâlniseră multe triburi înainte de a ajunge la Jagudo. Uciseseră mii de războinici și luaseră în sclavie sute de femei. Pe tinerii puternici îi păstraseră pentru munci dintre cele mai grele, iar pe femeile tinere și frumoase, pentru plăceri înspăimântătoare. Pe ceilalți băștinași îi omorau pe loc. Cei care supraviețuiau erau, însă, ca și morți.

Dar acum merseseră prea departe. În pădurea Jagudo trăiau regi. Toți, în afară de Burțile-de-Șopârlă, îi cunoșteau și tremurau la auzul numelui vânătorilor de

capete, care luptau întotdeauna până la moarte. De-a lungul țârmurilor râului lor, în spatele copacilor, chipuri pictate, gata de război, priveau bărcile enorme, așteptând ca ele să se oprească. Și bărcile uriașe se opriseră.

Fără-Gură alerga pe ultima pantă, dublându-și efortul, ca să poată fugi la fel de repede. După atâtea zile, simțea că destinația sa se afla la o distanță de numai câteva secunde.

Burțile-de-Șopârlă ajunseseră la mal. Aveau picioarele acoperite de piele neagră și fețele ascunse în spatele metalului. Erau gata de luptă. La început s-a auzit șuieratul săgeților otrăvite ale sarbacanelor¹, iar săgețile se înfipseseră în carne, făcându-și loc prin deschizăturile înguste ale armurilor ușoare. Apoi a răsunat zbârnâitul adânc al săgeților lungi, care pătrunseseră în ochi, în coate și în umeri. Apoi vâjâitul sulitelor, urmat doar de tăcere, pentru că Burțile-de-Șopârlă fuseseră omorâți cu toții.

Nu, își amintea greșit. Unul rămăsese în picioare, șeful Burților-de-Șopârlă. Cei din tribul Jagudo nu îl omorâseră, pentru că în orice bătălie trebuia să aibă loc o luptă vitejească de macete. Războinicul alb ca un strigoii își îngropase cizmele lucioase în nisip și își întinsese sfidător sabia înspre junglă, așteptând.

Marea-Căpetenie sărise jos, de pe o creangă înălțată deasupra malului. Întreaga sa față era acoperită, ca întotdeauna în timpul luptelor, de masca de război. Colții lungi țâșneau în sus din gura căscată a măștii. Cu

¹ Sarbacană, tub lung și drept cu ajutorul căruia pot fi lansate proiectile de mici dimensiuni; în lumea arabă era folosit pentru aruncarea substanțelor incendiare asupra inamicilor. (N. red.)

maceta în mână, se apropiase de Burta-de-Șopârlă și îl privise îndelung, dându-i șansa să atace primul. Șeful Burților-de-Șopârlă făcuse prima mișcare, dar era prea slab și prea lent pentru Marea-Căpetenie, care îi evitase sabia cu ușurință, lovise o singură dată cu maceta și lupta era încheiată. Apoi se întorsese în pădure, cu țeasta acoperită de fier a dușmanului legănându-i-se în mână, în timp ce trupul Burții-de-Șopârlă zăcea pe mal, ca un gândac mort în cochilia-i lucitoare.

Oh, da! Marea-Căpetenie le spusese despre marile bătălii și le mai spusese că acele zile se vor întoarce, iar Fără-Gură se bucura, pentru că era Jagudo și orice Jagudo trăia doar pentru a lupta și pentru a lua capete.

Fără-Gură ajunsese în capul dealului și înlătură ultima barieră de vegetație. Brusc, i se tăie răsuflarea: ceea ce vedea îi depășea cele mai sumbre așteptări. Acolo, jos, era efectul magiei negre, nu încăpea îndoială: uriașe roți-de-fier, case-mergătoare, sute de Burți-de-Șopârlă. Asemenea unor termite, înlocuiau jungla cu o cangrenă de pământ galben, pe fundalul sunetelor de mașini, al strigătelor și al hohotelor de râs. Lăcuste care rodeau copacii și îi târau undeva, departe, unde erau tăiați în bucățele mici. Pentru ce?!

Nimic nu se schimbase. Burțile-de-Șopârlă păreau să fi uitat de metalul galben, iar acum tânjeau după jungla însăși. Aceeași lăcomie devoratoare, dar o nouă poftă. Burțile-de-Șopârlă erau aici, războiul era aici, și Fără-Gură simțea un val de emoție ce se ridica din adâncul pieptului. Se întoarse și alergă în josul dealului, rapid ca întotdeauna, sau poate chiar mai rapid, pentru că

cea ce văzuse îi dăduse energia și elanul de care avea nevoie. Deodată, se opri printr-o alunecare, căzu în genunchi și începu să sape în pământ cu mâinile, scoțând la iveală o tobă mare.

Odată ce începu să răsunе toba sus, deasupra capetelor oamenilor, mașinăriile și drujbele se opriră una câte una. În timp ce muncitorii ascultau cu atenție, de parcă ar fi deslușit câte ceva din ce spunea toba, unii dintre ei murmurară:

— Jagudo...

* * *

Cartierul era periculos pentru o americană tânără și atrăgătoare. *Chicos* intoxicați zdravăn cu alcool și prostituate cu fuste scurte și machiaje ieftine. Pești în cămăși nespălate și drogați cu ochii goi. Un amalgam de sărăcie și de viciu, într-un colț al unui oraș sud-american aglomerat. În toată această mulțime, blonda Sarah nu putea trece neobservată.

Își aruncă privirea spre bucata de hârtie pe care o ținea îngropată în palmă, apoi păși către intrarea barului din dreapta. Da, din păcate nu greșise. Oftă și intră. Sarah avea sentimentul că barul avea să fie chiar mai rău decât străzile și, în momentul în care ușa se trânti în urma ei, își dădu seama că avusese dreptate.

Fumul era gros, gesturile oamenilor – neobișnuite, iar chipurile lor păreau ieșite din manualele de criminologie. O urmărire cu priviri suspicioase în vreme ce căuta rapid o masă liberă. Era prea de tot să rămână în

picioare, așteptând ca o fraieră și atrăgând atenția tuturor. Nu că nu s-ar fi uitat deja toată lumea la ea, oricum. Privi spre ceas, sperând că nu greșise ora, pentru că în mod cert locul îl alesese greșit.

Când, în sfârșit, îndrăzni să-și ridice ochii, un tip se așezase deja în fața ei.

— *Señorita Sarah Reed?*

Vocea era răgușită, cu accent latino. Bărbatul se integra perfect locului: metis cu ochi șireți, îmbrăcat cu un maiou lejer.

— Domnul Dominguez?

Bărbatul aprobă; Sarah nu se putea hotărî dacă să se bucure sau să se îngrijoreze că își găsisese ghidul. Nu se așteptase la cine știe ce finețe din partea unei călăuze amazoniene, dar...

— *Señorita*, e o plăcere să te cunosc...

Dacă spera cumva să o cucerească imediat cu zâmbetul lui viclean, se înșela amarnic.

— Presupun că Dominguez e un nume împrumutat, nu? Aveți și un nume nativ?

— Un nume nativ?

— Un nume... își drese Sarah vocea, puțin stânjenită. Un nume... indian. De vreme ce v-ați petrecut toată viața cu tribul.

Ochii lui Dominguez rătăciră în jur.

— Da, sigur. Mi se spune Lupul Singuratic, *señorita*.

— Bine, Lupule Singuratic. Când crezi că mă poți duce în junglă?

— Chiar acum, dacă vrei, *señorita*. Curând, foarte curând. O să te duc la ultimii vânători de capete din

întreaga lume! O să scrii un articol bun de tot. Promit. O să fii faimoasă în America.

Rânji larg.

— Dar înainte de asta, avem nevoie de bani, să ne pregătim. Ai adus?

— Am adus, îl imită ea – chiar începea să-i displacă tipul.

Sarah își vârî mâna în poșetă. Dintr-odată, Dominguez se aplecă peste masă, apropiindu-și fața nebărbierită și asudată de chipul ei.

— Nu aici, șopti el. Nu vezi ce fel de oameni sunt în jur? La toaletă!

Se ridică și o trase și pe Sarah cu el. O apucă de încheietura mâinii, poate un pic cam tare, și o conduse spre ușa toaletei. În timp ce era trasă înăuntru, Sarah fu străfulgerată de un gând. Dar ușa se închise cu zgomot în urma ei.

— Nu există lupi pe Amazon, spuse ea.

Dominguez blocă ușa, apoi se rezemă de ea și zâmbi. Numai că era un rânjet galben și crud. Mai avea puțin și afacerea îi reușea.

— Cine naiba știe? Eu unul n-am ieșit niciodată din oraș. Hai, *los dineros*²!

Văzând că Sarah ezita, se încruntă. În semiobscuritatea locșorului mizerabil, ea înțelese dintr-odată că o despărțea jumătate de glob de New York și că nu era nici pe departe în siguranță.

— Da, OK, sunt aici.

² Banii (lb. spaniolă în original).

Își deschise poșeta.

— Câți ai? se interesă Dominguez, cu ochii scăldați, parcă, în lăcomie.

— Cinci mii, am cinci mii...

Dominguez o izbi de faianța rece. Peste umărul lui, Sarah fu surprinsă să vadă alte două siluete care așteptau în tăcere. Era de rău.

— Ți-am zis să-i aduci pe toți, scui pă Dominguez.

— Și tu ai promis că mă duci în junglă!

— Ești deja în junglă, *gringa*³!

Apoi se auzi o bătaie bruscă și energică în ușă. Cu Sarah imobilizată la perete, Dominguez le aruncă o privire prietenilor săi. Unul dintre ei ridică din umeri.

Sarah îngheță auzind familiarul accent american.

— Dă-i drumul de-aici, sunt ocupat! strigă Dominguez. Am mâncat niște chili stricat aseară!

Își arată dinții pătați de tutun prietenilor; rânjiră și ei, amuzați.

Sarah simțea o dorință nebună să țipe după ajutor, dar înainte să scoată primul sunet, degetele lui Dominguez îi înconjurară gâtul.

— Dacă zici ceva, îți smulg capul de pe umeri, m-ai înțeles?

Iarăși bătaia la ușă.

— Trebuie să fac pipi! anunță vocea americană de afară.

Unul dintre prietenii lui Dominguez crăpă ușa:

³ *Gringa, gringo* – termeni folosiți de populațiile latino-americane pentru a descrie o femeie străină, respectiv un bărbat străin, vorbitori de limba engleză. De cele mai multe ori, este vorba despre americani. (N. red.)

— Tu ești chiar idiot?

Cu un trosnet cumplit, ușa fu împinsă spre el. Îl lovi tare, lipindu-l de perete. Picioarele se clătinară sub el, apoi îl lăsară genunchii și alunecă în fund, pe gresie.

În pragul ușii nu era niciun american. Sarah văzu un localnic înalt și musculos, cu părul lung. Pantaloni de armată și teniși de cinci dolari, tricou alb, simplu și tatuaje tribale pe antebrațe. În mâna stângă ținea o pungă de supermarket: „Vă mulțumim că ați cumpărat de la...”

— Vreau să fac pipi, îi explică necunoscutul lui Dominguez.

Dominguez scoase un cuțit.

— Ar fi trebuit să te duci la toaleta femeilor, șuieră el printre dinți.

Dar primi o talpă în piept, care-l trimise prin ușa unei cabine de veceu. Ateriză pe vas cu un zgomot prelung.

Prietenul său șarjă ca un taur și străinul balansă punga de plastic. Înăuntru era ceva tare, care pocni sec la impactul cu craniul adversarului. Acesta căzu ca un bolovan.

Străinul se întoarse spre femeie:

— Sarah Reed?

„De unde îmi știe numele?“, se gândi Sarah și dădu din cap hipnotizată. În spatele lui, însă, era deja Dominguez, cu fața schimonosită de ură. Văzându-l că ridică încet cuțitul, ochii americancei se măriră de frică.

Necunoscutul se întoarse rapid ca fulgerul și lama lată a macetei se opri la jumătate de centimetru de fața lui Dominguez. Ca într-un dialog mut, Dominguez lăsă cuțitul să cadă și maceta se retrase prompt.

Era, însă, un afront prea grav pentru mândria unui tâlhar. Se repezi furios, împingându-l pe străin la zid. Impactul îl făcu pe acesta să scape maceta din mână, dar tot ținea bine punga de plastic. Când Dominguez încercă să lovească, străinul îi apucă pumnul și îl strânse cu puterea unui Sfarmă-Piatră.

— O să trebuiască să te omor? îl întrebă calm.

La un moment dat, Dominguez păru gata să renunțe. Însă în clipa următoare, străinul primi o lovitură dură în falcă. Unul dintre prietenii lui Dominguez era din nou în picioare. Lovi iarăși, iar străinul lăsă punga din mână.

Ceva rotund căzu din plasă și se rostogoli de câteva ori pe gresie. Sarah spera să se înșele. Nu putea fi un...

Se opri din rostogolit. Da, era un cap de om. Mumificat!

— *Madre de Dios!* suflă Dominguez.

Replica păru să-l enerveze pe străin. Fără niciun efort, îl ridică pe Dominguez de spatele cămășii și-l aruncă cât colo, într-o încrengătură de țevi aflată la capătul celălalt al camerei. Țevile se sparseră cu zgomot și apa țâșni ca dintr-o arteziană.

Străinul își ridică maceta și se întoarse către celălalt bărbat, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze printr-o răsucire expertă a lamei în jurul palmei. Dexteritatea și rapiditatea cu care se mișca înghețau orice reacție a adversarului. Acesta rămase pe loc, cu mâinile atârând pe lângă corp. Pentru o clipă, Sarah văzu pasiunea crimei întipărită pe fața tânără și calmă a necunoscutului. Apoi, încet-încet, sclipirea periculoasă din ochii bărbatului

slăbi în intensitate. Se aplecă și ridică de păr capul mumificat, ignorându-și fostul adversar.

— Voiau doar să te jefuiască, Sarah Reed. Dar eu pot să te duc în junglă.

Se îndreptă spre ușă.

— Trebuie să plecăm.

În spatele său, Dominguez, ud și potolit, se ridică într-un cot.

— Tu cine dracu' ești?

— Colți-Lungi, răspunse acesta politicos.

Sarah îl urmă îndeaproape, îndreptându-se amândoi spre ieșire. Clienții intrigati îi priveau în liniște: ieșiseră, totuși, dintr-o toaletă cu ușa scoasă din balamale. Apoi văzură capul mumificat legănându-se în mâna lui Colți-Lungi; ochii li se măriră și picioarele începură să li se miște cu mai mult spor, făcându-le loc celor doi străini.

Odată ajuși afară, bărbatul o privi lung și atent.

— Te iau cu mașina.

— De unde-mi știi numele? izbucni Sarah.

Colți-Lungi merse către un sedan parcat în apropiere, care avea un abțibild enorm pe ușa șoferului: „Rent-a-car“.

— Ți-am văzut anunțul pe un forum de pe internet. Cauți pe cineva care să te ducă la triburile de indieni izolate. Am văzut și răspunsul la anunțul tău, spuse el. Din partea tipului care mâncase chili stricat.

— De unde știai că e o escrocherie?

— Nu știam.

— Deci n-ai venit aici ca să mă salvezi?

— Mă tem că nu.
— Atunci de ce ai venit?
— O să-ți explic pe drum.
— Nu merg nicăieri cu tine! Ții în mână un cap de om, pentru numele lui Dumnezeu!

— Te-am salvat, totuși, de ei. Colți-Lungi o studie în timp ce încerca să ia o decizie. L-am luat cu mine doar ca să-ți dovedesc că te pot duce la vânătorii de capete, adăugă el.

— Ești un ghid?

Colți-Lungi se gândi preț de o clipă.

— Câteodată, spuse.

— De unde știu eu că n-ai aceleași intenții rele ca tipii ăia?

— Va trebui să-ți asumi niște riscuri pentru a vedea ultimii sălbatici din lume, Sarah Reed.

Asta chiar că era cireașa de pe tort.

— Serios?! îi răspunse ea.

Deschise ușa și se lăsă să cadă pe scaunul din dreapta, trântind portiera după ea. Colți-Lungi se așeză la volan și porni, știind că femeia îl privea, dar uitându-se doar la drum. Sarah voia să spună ceva și încerca să-și facă puțin curaj.

— Ești un indigen sud-american? întrebă în cele din urmă.

Colți-Lungi continua să se uite drept înainte.

— Nu, sunt de fapt din orășelul norvegian Trøndheim.

— Țsta e un soi de sarcasm?

— Da.

Sarah îl privi din cap până-n picioare.

— N-arăți ca un tip care are navigatul pe internet ca hobby.

— Cum?

— Ai spus că mi-ai citit anunțul pe internet, replică Sarah. Cumva, nu mi te închipui stând în fața unui computer.

— Ba da, stau pe net, afirmă el cu multă siguranță.

Conduse în tăcere pentru câteva secunde, fiecare fiind oarecum nedumerit de celălalt. Apoi Colți-Lungi porni casetofonul. Era hard rock. Muzica îl făcu să zâmbească.

— Îmi place AC/DC, spuse el.

În vreme ce mașina îi zgâlțâia pe drumurile proaste din Rima City, sunetul de chitară îi învăluia cu totul.

Doi

Se crăpa de ziuă deasupra pădurilor Kuaku și Colți-Lungi era deja treaz în hamacul său, la jumătate de metru depărtare de cel al femeii. Sarah încă dormea dusă. Colți-Lungi privi fragmentele mici de cer pe care le zărea printre crengile încâlcite, gândindu-se la vremurile de demult. Poate că privea prea des spre trecut, dar despărțirea de el era dificilă. Nu că ar fi vrut s-o facă cu adevărat. Totuși, ceea ce vedea nu mai erau jungle Kuaku; poate că el era, de fapt, singurul care le mai numea așa. Tribul care vâna odată aici dispăruse de mult timp, în același trecut unde mintea sa cutreiera în orice moment liber pe care-l găsea. Dispăruse odată cu penele lungi de vultur și cu vopselele vii de pe față, pe care le pierduseră odată cu tradițiile lor, cu credințele lor și cu atât de multe alte lucruri pe care le aveau de oferit lumii.

Obişnuiau să vâneze porci mistreți și căprioare și aveau unele dintre cele mai mici terenuri de vânătoare pe care